

Sælgeren vidste, at han ikke var Eier, og Konen vidste, at hun ikke var Eier af Gaarden, men de vilde gjerne have Gaarden, og da Sønnen var død, saa folgte man Gaarden Hviesteret kom imidlertid til det Resultat, at Manden ikke var Eier af Gaarden; han var kun Brugshaver, men derimod hans Kone var Eier af Gaarden. (En Stemme: Det er slesvigsk Ret). Nei, det er ikke slesvigsk Ret; slesvigsk Ret er, at den Mand, her staar navnt, er Eier af Gaarden. (Berg; Det er slesvigsk Uret). Nei, jeg er tilbøielig til at sige, at det ikke er slesvigsk Uret, men derimod noget Andet. Skulde det være Uret fra nogen Side — hvad jeg jo ikke siger — saa skulde det være dansk Uret. Men som sagt, dette siger jeg kun for at sætte det ærede Thing ind i Stillingen. Nu gaar jeg videre, thi man nøjedes ikke med denne Klage. Da jeg kom til Ministeren med denne Klage — det var nuværende Amtmand Ruthorn — sagde han — thi der var mange andre høist mistænkelige Forhold ved denne Sag, foruden, hvad jeg her har sagt, det er en mærkelig Sag — men Resultatet blev Svaret: Her ved er Intet at gjøre, der er ikke Noget at undersøge. Disse to Klager til Ministeriet og til Dvirigheden gik langt forud for Hviesteretsdommen og Doerretsdommen med, men da nu Hviesteretsdommen senere faldt og tilkendte en Kone Eiendomsretten, som — det er oplyst i Akterne — selv aldrig i sine Levedage, aldrig nogenstunde havde vidst, at hun var Eier, tværtimod, som endog saa i sin Brugstid — thi Sønnen D. M. Jensen var Eier — havde kjøbt Stykker af Gaarden af sin egen Søn, nævnte D. M. Jensen, og betalt dem — det er da heller ikke Tegn paa, at hun var Eier, thi man pleier da ikke at købe sit Eget — da nu som sagt Hviesteretsdommen faldt, kom Beboerne med nok en Klage og den var ikke undersøgt af 11 eller af 48, men af cirka 300, og blandt disse 300 er der hviestrende Hviesterer og hviestrende Lærere og samtlige Sogneraadsmlemmer i 4 Sogne. Denne Klage lyder blandt Andet saaledes: „Vi maa betragte det som en sand og nødvendig Retfærdighedshandling, at denne Sag om D. M. Jensens Retstillig — nemlig med Hensyn til denne Gaard — „før og efter hans Død offentlig og npiagtig undersøges, vi vilde derved se en Lov forsvinde, som nu ikke kan Andet end benægtige sig vort Sind, en Lov om, at der er begaaet en stor Uret mod D. M. Jensen og hans Nærmeste. Vi have aldrig om D. M. Jensens Moder“ — det er hende, som Hviesteret siger er Eier — „hørt Andet, end at hun var Sætteløse“ — o; Brugshaver — „og vi maa drage vore gamle slesvigsk Retligheder i Lov lige over for den Afgjørelse, der har fundet Steb med Gaarden Nr. 20 i Dunkjær“ — o; Hviesteretsdommen — „Vi andrage og bønfulde derfor om en npiagtig og offentlig Undersøgelse af denne Sag, saa at det skal komme til at staa klart, om

D. M. Jensens Retligheder ere krænkede efter hans Død, eller om hans Ret har været baade værdiløs og en saadan, hvorefter man aldrig har hørt Tale.“ (Ordføreren: Det Sidste er ikke rigtig tydeligt.) Er det ikke rigtig tydeligt, at de vilde have at vide, om hans Ret er krænkede, eller om han ingen havde, om hans Ret til Gaarden var, om jeg saa maa sige, et Bindæg, der ingen Betydning har, eller om den, som Beboerne sige og som Praxis er, var Eiendomsret? Det var det, de vilde have undersøgt. Dette Andragende fik den samme Stjæbne som alle de andre, nemlig at Justitsministeriet ikke gik ind paa det. Nu komme vi til det Andragende, som disse D. M. Jensens Arvinger isjor tilstillede det hoieste Thing om en Undersøgelse, og dette Andragende gik Thinget jo ind paa at anbefale Justitsministeren at undersøge i den Retning udtrykkelig at faae konstateret Befolkningens Stemning, og Udvalget begrundede det derpaa, at man ønskede at forhindre Præjudicer af denne Hviesteretsdom, men man ønskede sig for dem i denne enkelte Sag, men man ønskede at forhindre Præjudicer i andre lignende Tilfælde. Det var altsaa Befolkningens Stemning, som Thinget med 58 Stemmer mod 20 anmodede den ærede Justitsminister om at undersøge, men Befolkningens Stemning har den ærede Justitsminister slet ikke undersøgt, han har spurgt Herredsfogden, ikke Befolkningen. Han har ikke gjort, hvad Folkethinget har anmodet ham om, men jeg er tilbøielig til at tro, at den ærede Minister vil forklare Sagen paa den Maade — og det tror jeg er korrekt — at Befolkningens Stemning i denne Sag har vist sig lidt nok, saa at der ikke var Grund til at undersøge den yderligere. Saaledes opfatter jeg det, for ellers har den ærede Minister ikke taget Hensyn til Folkethingets Henviisning, thi Folkethinget har ikke anmodet Ministeren om at spørge om, hvad Herredsfogden mente. Naturligvis er hans Mening ogsaa en Mening, Gud bevares, men det er ikke Befolkningens Mening. For Resten kan jeg kun sige, at Herredsfogdens Mening er den samme som Befolkningens, den er kongruent dermed, han har akkurat den samme Anskuelse i Sagen som hele den øvrige ærvørdige Befolkning. Det er klart, at han ikke kan have nogen anden Opfattelse, han er født og opdragen paa Herred, og han har været Embedsmand der i 30 Aar og kjender denne Sag ligesaa godt som alle andre Herredboere, som bo ved Siden af den omstridte Gaard Dør om Dør. Altsaa jeg vil gjentage, jeg drager ikke Hviesteretsdommens formelle Gyldighed i Lov, og jeg gjentager, at al den Kraft, der har været udsoldet paa at faae Undersøgelsen i Gang, er Hviesteret aldeles uvindende om. Det er muligt, at enkelte Sætninger af disse Klager have været inddragne i Ekstrakterne for Hviesteret; men at disse Klager have været førte gennem flere Instanser og have været saa indgaaende og al-